

ἐπιθυμῆι νὰ ἀπολαύσῃ. Ἄλλ' ἡ ἀπάτη αὐτὴ εἶνε ὀφελίμος, χρησιμεύουσα πρὸς καταπολέμησιν καὶ περιστολὴν τῆς αὐξήσεως τῆς κακίας· τὸ πρακτικὸν ἰδεῶδες πάσης κοινωνίας δέον νὰ ᾖ ἡ περιστολὴ καὶ ἐλάττωσις τῆς κακίας, διότι ἡ ἐξάλειψις αὐτῆς οὔτε κατορθωτὴ ποτὲ ἐστίν, οὔτε ἐπιθυμητὴ, καθόσον συνεπάγεται τὴν ἄρσιν τῆς ἐννοίας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἀπολαύσεως.

Βαθειᾶν τρώντι ἐννοίαν ἔχει τὸ ὑπὸ τοῦ Spinoza ρηθὲν: tout est pour le mieux dans le meilleur des mondes possibles» καίτοι ὁ Βολταῖρος εὐφρέστατα ἐν τῷ *Candide* αὐτοῦ ἐσατύρισε τοῦτο.

Τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς ἐν τῷ κόσμῳ ὡς ἔχουσι. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο τοῦ Spinoza οἱ Ἰανσενισταὶ καὶ οἱ Κουάκεροι τοῦ 17ου αἰῶνος ἀποστρεφόμενοι εἶχον ἀποφασίσει ὅπως μηδέποτε ψευθῶσι κατὰ τὸν βίον των. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἀνθρώπων ἐσβέσθη, ὡς ἐσβέσθησαν τὰ εἶδη ἐκεῖνα τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, ὅσα δὲν ἦσαν καταλλήλως ὀπλισμένα κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ὑπάρξεως ἐν τῇ φύσει.

Ὅθεν τὸ ψεῦδος εἶνε ἐν ἀναγκαῖον κακόν, ὡς ὑπάρχουσι πολλὰ ἀναγκαῖα κακὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς εἶνε ἀναγκαῖος τῇ πολιτείᾳ καὶ ὁ δῆμιος. Ἄλλ' ὡς ἀποστρεφόμεθα τὸν δῆμιον, οὕτω δέον νὰ ἀποστρεφώμεθα καὶ τὸ ψεῦδος, τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ δῆμιος τῆς ἀληθείας.

ΣΙΜΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΗΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΜΙΣΤΡΑ

Χάριν τῆς ἱστορίας τῶν ἀρχαίων ἐν Πελοποννήσῳ οἰκογενειῶν δημοσιεύομεν ἔγγραφο, δωρηθὲν τελευταῖον εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἐταιρίας, καὶ καταταχθὲν ὑπ' ἀριθμὸν 6860, διαλαμβάνον τινὰ περὶ τῆς ἐν τῷ Μίστρᾳ οἰκογενείας Λεωπούλου. Τὸ ἔγγραφο τοῦτο εἶνε πιστοποιητικόν, ὅπερ ἔδωκεν ὁ ἐπίσκοπος Κυθήρων Κύριλλος εἰς τὸν Γεώργιον Λεώπουλον καταφυγόντα τῷ 1771 εἰς Κύθηρα. Τὸ ἔγγραφο φέρει καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ Ἐπισκοπικοῦ πρωτονοταρίου Γεωργίου Μόρμωρη, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ συνετάχθη καὶ ἐγράφη, τοῦ ἐπισκόπου ὄντος ἀμαθοῦς, ὡς φαίνεται, καὶ ἐκ τῆς ὑπογραφῆς του, ὑπογραφομένου «Κήρηλος». Ἡ γλῶσσα τοῦ κειμένου τοῦ πιστοποιητικοῦ, ἰκανῶς καθαρεύουσα καὶ ἁμαλή, πλὴν συντακτικῶν τινῶν ἀνωμαλιῶν, μαρτυρεῖ ὅτι ἐν Κυθήροις ἐκαλλιέργουντο περὶ τὸ 1770 τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, ἐν οἷς διέπρεπεν ἡ ἀρχαία τῆς νήσου οἰκογένεια τῶν Μόρμωρη.

Τὸ πιστοποιητικὸν ἔχει ὡς ἐξῆς

« Ἡ ταπεινότης ἡμῶν διὰ τοῦ παρόντος γράμματος δῆλον ποιεῖ ὅτι ὁ τιμιώτατος Κύριος Γεώργιος Λεώπουλος ὑπάρχει ἐκ τῆς πόλεως Σπάρτης, γένος μὲν εὐγενές, καὶ παλαιότερον πάντων τῶν ἐν αὐτῇ εὐρισκομένων Χριστιανῶν. Ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς οἱ πρόγονοι αὐτοῦ μετὰ τῶν ἡγεμονευόντων ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατὰ τὰς διαφόρους ἐξουσίας ἐς αἰεὶ τὰ πρῶτα ἔφερον. Ἐν βραχεῖ δέ τι τοῦ χρόνου διαστήματι, ὅσον ἔτι οἱ ζῶντες φημίζουσιν, ἀφέντες τὰ παλαιὰ αὐτῶν προτερήματα, τῶν νεωτέρων ἀρχόμενοι λέγομεν ὅτι τῷ μεγάλῳ αὐτοῦ θείῳ τοῦνομα Σαράντος Λεώπουλος, ὅτε ὁ ἐξοχώτατος Καπ. Γενεράλης Μοροζίνης ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς Γαληνοτάτης τῶν Ἐνετιῶν ἀριστοκρατίας τὴν Πελοπόννησον ὑπέταξε πάσαν, τὴν ἐξουσίαν δέδωκε τῆς τῶν Λακωνῶν ἐπαρχίας, ἐπιτροπικῶς τῷ ῥηθέντι Σαράντῳ, ὥστε κρίνειν τε καὶ ἀνακρίνειν πάσας τὰς ἐμπιπτούσας ὑποθέσεις, ἕως ὅτου πεμφθῆι ἄρχων προβλεπτής παρὰ τῆς αὐτῆς Γαληνοτάτης ἐξουσίας. Οὗτος δὲ ἰκανὸν χρόνον δικαίῳ τε καὶ θεαρέστως διοικήσας ἔπειτα εἰς Ἐνετίας ἀπεδήμησε καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ καλῶςπραχθέντα οἱ τῆς ἀριστοκρατίας θεωρήσαντες, πάντα ἐπεκύρωσαν, καὶ τῆς τοῦ Κόντε τιμῆς εἰς ἀνταμοιβὴν αὐτὸν ἐτίμησαν, μετὰ καὶ τῆς χρυσῆς κολλάνας περιβολῆν ¹⁾, δόντες αὐτῷ καὶ ἰκανὴν χωρίων γῆν εἰς ἐνδοξὸν καὶ τιμητικὴν θεραπείαν αὐτοῦ.

Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ Δημήτριος Λεώπουλος μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῇ τῶν Ὀθωμανῶν αὐθις ἐξουσίᾳ μετὰ τῶν λοιπῶν προϊσταμένων τῆς Πελοποννήσου ταύτης τὴν διοίκησιν ἔφερον, ὅθεν καὶ ἐδιωρίσθη τότε παρὰ τοῦ ἡγεμόνος εἰς τὸ ἐπιτηρεῖν καὶ διοικεῖν τὰς βασιλικὰς ἀπάσας ὑποθέσεις μετὰ τοῦ ἐκεῖσε ἐξουσιαστοῦ τῆς ἐπαρχίας Μιστρός. Τὰ νῦν οἱ αὐτάδελφοι αὐτοῦ, καὶ οὗτος σὺν τοῖς λοιποῖς προεστώσι, τὴν διοίκησιν τοῦ κοινοῦ καὶ πολιτείαν αὐτῶν θεαρέστως ἐπιφέρουσι. Καὶ ὁ μὲν εἰς ἀδελφὸς αὐτοῦ ἀφῆκε περιβόλιον μέγα διὰ ὄρφανοτροφεῖον τῶν πτωχῶν καὶ ἀπόρων παιδῶν νηπίων τῶν χριστιανῶν, ἵνα ἐσαεὶ τρέφονται ἐκ τοῦ εἰσοδήματος αὐτοῦ· ὁ δὲ ἕτερος ἀδελφὸς ἀφιέρωσε μύλον ἕνα μετὰ καὶ περιβολίου εἰς τὸ διανεμῆσθαι ἐκ τοῦ εἰσοδήματος αὐτῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰς τροφὰς πᾶσι τοῖς ἐν φυλακῇ βληθεῖσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ αὐτῶν.

Καὶ ἕτερον ἀφιέρωμα χρημάτων ἰκανῶν ἀφῆκεν ὁ αὐτὸς εἰς τὸ πληροῦσθαι ἐκ τοῦ κέρδους αὐτῶν κατ' ἔτος ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου μεγαλο-

1) Κολλάνη = Collana. Περιδέριον, δι' οὗ περιβάλλοντο τὸν λαιμὸν οἱ εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Κόμητος ἀναγορευόμενοι, ἐξ οὗ ἐκρέματο καὶ τὸ οἰκόσημον αὐτῶν.

τυρος Γεωργίου ἑνα ἱεροκῆρυκα διδάσκαλον καὶ ἑνα ἱεροδιάκονον καθὼς τὰ πατριαρχικὰ σιγγιλιώδη διαλαμβάνουσι. Καὶ ἐν συντόμῳ ἄνωθεν καὶ ἕως τοῦ νῦν ἐκ τῆς γενεᾶς ταύτης ἡ φιλαδελφία πρὸς τοὺς πλησίον σὺν οἰκτιρμοῖς καὶ εὐποιίας οὐκ ἐξέλιπε.

Καὶ ταῦτα πάντα τὰ εἰρημένα παρὰ πολλῶν ἐκ τῶν ἐκείσε ἀξιοπίστων χριστιανῶν ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν ἠκούσαμεν καὶ ἐβεβαιώθημεν. Τοῦτον δὲ τὸν τιμιώτατον Κύρ Γεώργιον ἦδη ἐπτά μῆνας ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ Κυθηρίας, ἦτοι τοῦ Τσερίγου, ἡμετέρας ἐπαρχίας, διατρίβοντα, χριστιανὸν ὀρθόδοξον, ἐγνωρίσαμεν καὶ πρὸς τὰ θεῖα εὐσεβέστατον, εἰς ἄκρον φιλαλήθη, δίκαιον καὶ οἰκτιρμονα. Ἄλλ' οἷς κρίμασιν οἶδεν ὁ Κύριος ἐν ταύτῃ τῇ ὀλεθρίῳ καὶ ἐλεεινῇ αἰχμαλωσίᾳ τοῦ Μιστρός 1), δι' ἀνάγκην καὶ συμφέρον τοῦ κοινοῦ τῆς πολιτείας αὐτῶν ἕως τὴν ἐσχάτην ἡμέραν ἀναμείνας, δὲν ἔφθασε νὰ φυλάξῃ καὶ νὰ κυβερνήσῃ τὰ πράγματα αὐτοῦ, ἀλλὰ φυγὰς γενόμενος ἄφησεν ἅπαντα καὶ σὺν τοῖς ἀκινήτοις ἅμα καὶ τὰ κινήτὰ ἀνεπίστως ἀπώλεσε μέχρι τῶν τιμίων καὶ ἐλαφρῶν, δῆλα δὴ μάλαγμα, μαργαριτάρια καὶ λοιπὰ τίμια πράγματα καὶ δὴ ἐν ἀπορίᾳ τοῦτον ὄρωντες τυγχάνοντα τούτου ἕνεκα καὶ ἵνα μὴ τῇ ἀρᾷ ἐπιπέσωμεν τοῦ Κυρίου ἐπαπειλοῦντος τοὺς τὴν ἀλήθειαν κρύπτοντας, καὶ τὸ οὐαίτοις τὸ πικρὸν γλυκὺ καὶ τὸ γλυκὺ πικρὸν λέγοντας, ἐδώσαμεν τὸ παρὸν ἡμέτερον ἀρχιερατικὸν εἰς ἔνδειξιν τῆς ἀληθείας καὶ βεβαιότητος, ὑπογραφομένοι μετὰ καὶ τῆς ἡμετέρας σφραγῆς.

Ἐν ἔτει ἀΨφα (1771) ἐν μηνὶ Ἰανουαρίῳ ια'

Γ. Κυρίλλος

(Τ. Σ.)

Ὁ Ἐπισκοπικὸς

πρωτονοτάριος Γεώργιος Μόρμορης

Πλὴν τοῦ ἀνωτέρω σχετικῶς πρὸς τὴν εἰρημένην οἰκογένειαν τῶν Λεωπούλων, ὑπάρχει ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρίας ὑπ' ἀριθμὸν 6859 ἐπὶ μεμβράνης καὶ τὸ δίπλωμα δι' οὗ ὁ Δόγης τῆς Ἐνετίας Σιλβεστρος Βαλέριος ἀπένειμεν εἰς τὸν Σαράντην Κομνηνὸν Λεώπουλον συνταγματάρχην τὸν τίτλον τοῦ Κόμητος τῷ 1694 διὰ τὴν πίστιν αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐνετίας καὶ τὴν ἀνδρείαν αὐτοῦ εἰς τὰς κατὰ τῶν Τούρκων μάχας, περὶ οὗ ἀνέφερε καὶ τὸ ἀνωτέρω ἔγγραφο τοῦ Κυρίλλου, ἔνθα ὀνομάζει αὐτὸν Σαράντον. Ὡσαύτως δὲ ἐν τῷ ἀρχεῖῳ ὑπάρχει καὶ ἀντίγραφον ἔγγραφου Ἰταλιστῆ ἐκ τοῦ ἀρχείου τοῦ Ῥωσικοῦ προξενείου ἐν Κυθήροις ἐξηγημένον ὑπογεγραμμέ-

1) Ἐνοεῖ τὴν ἐπὶ τῆς ἐκστρατείας τοῦ Ὀρλώφ γενομένην καταστροφὴν τοῦ Μιστρός.

νου ὄντος τοῦ προξένου Ἐμμανουὴλ Μόρμορη ἐν ἔτει 1806 3 Μαΐου, δι' οὗ ὁ κόμης Ἀλέξιος Ὀρλώφ τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1772, ἐν Πάρῳ ὦν, πιστοποιεῖ τὰς ὑπηρεσίας, ἃς ὁ Γεώργιος Λεώπουλος μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς οἰκογενείας προσήνεγκεν εἰς τὴν Ῥωσίαν ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ παρέχει αὐτῷ πάσας τὰς τιμὰς τὰς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ῥώσου ἀξιωματικοῦ ἀπονεμομένας.

Τὸ ἀντίγραφον τοῦτο φέρεται ἐν τῷ ἀρχεῖῳ τῆς Ἱστορ. καὶ Ἐθνολ. Ἐταιρίας τὸν ἀριθμὸν 6857.

Α. ΜΗΝΙΑΡΑΚΗΣ.

ΑΛΛΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ.

Ἐν Turnhout τοῦ Βελγίου ὑπάρχει τὸ διάσημον μοναστήριον τῶν καλουμένων *τραππιστῶν* μοναχῶν, οἵτινες ἔχουσιν ὡς ὄρον τῆς ἐν αὐτῷ διαβιώσεως τὸ νὰ μὴ ὀμιλῶσι ποτέ. Εἰς καὶ μόνος ἐπιτρέπεται ἐν αὐτῷ νὰ ὀμιλῇ, ὁ ὀδηγῶν τοὺς ξένους μοναχός, ἀλλὰ καὶ οὗτος ὀμιλεῖ ὀλίγον, ἢ δὲ φωνὴ του ἀκούεται ὡς ἐλαφρὸς ψιθυρος, καὶ ἐλαφρὰ πνοὴ ἀνέμου πνέοντος διὰ κοιμητηρίου.

Τὸ μοναστήριον εἶνε σοβαρὸν, ἔχον ὑψηλὰ τεῖχη, οὐδαμοῦ δὲ ὑπάρχει κόσμημά τι ἢ χάριέν τι στόλισμα. Τὰ καθέκαστα αὐτοῦ μέρη εἶνε ἡ ἐκκλησία, διάφορα κελλῖα, σταῦλοι καὶ δωματία ἐργασίας, ἐν αὐτοῖς δὲ οἱ μοναχοὶ διδάσκονται τὴν λήθην τῶν ἐπιγείων καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν καθίστανται ὡς σκιαί. Μέρος τῆς ἡμέρας διατρίβουσιν οἱ τραππισταὶ εἰς τὴν προσευχὴν. Βλέπει τις αὐτοὺς ἀκινήτους ἱσταμένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁμοιάζοντας μᾶλλον πρὸς ἀπολελιθωμένους ἁγίους. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν πίπτουσι πρηνεῖς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μένουσιν οὕτω μακρὸν χρόνον προσευχόμενοι ἐνδομύχως. Τὸν λοιπὸν χρόνον ἐργάζονται.

Οἱ μοναχοὶ τοῦ μοναστηρίου τούτου ἐγείρονται ὄρθρου βαθέος ἀπὸ τῆς σκληρᾶς αὐτῶν κλίνης, συναθροίζονται εἰς προσευχὴν, καὶ εἴτα ἀρχονται τῆς ἐργασίας, συνισταμένης εἰς τὴν μεταβολὴν τῆς περὶ αὐτοὺς ἐρήμου χώρας εἰς καρποφόρους ἀγρούς. Ἐργάζονται δὲ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των δι' ἀξίνης, πτύου ἢ ἀρότρου ἀδιαλείπτως φέροντες τὸν αὐτὸν χιτῶνα εἴτε ὁ ἥλιος φλέγει τὴν κεφαλὴν εἴτε ὁ χειμὼν εἶνε ὀρμιμὸς ἢ ἡ βροχὴ πίπτει ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν. Μόνον δὲ τὴν κεφαλὴν ἔχουσι κεκαλυμμένην διὰ τῆς καλύπτρας. Ὁ βλέπων αὐτοὺς ἐργαζομένους κατὰ μακρὰς μακροτάτας σειρὰς νομίζει ὅτι βλέπει καταδικούς εἰς ἀναγκαστικά ἔργα ἐργαζομένους διὰ τῆς βίας. Πρὶν ἢ χωρὰ των ἦτο ἀγρία καὶ πλήρης ἀκανθῶν καὶ τρι-